

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu 30 Lei
Un număr dublu 35 Lei
Un număr vechi 40 Lei

Administrația : Str. Iuliu Maniu No. 3
(Radio Reclame România S. A.) unde
se primesc abonamente și orice ce-
reri de adje. Telefon 630
Redacția : Str. Calea Victoriei No. 53

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Pro Decanul Baroului avocaților
din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popov Ad. Gr.
Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașiu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Docan P. George
Consilier la Curtea de Apel din București

Dolj I. Ionescu
Președinte la Consiliul legislativ

Filipescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Hațieganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Maurișiu
Profesor universitar pensionar

Leon N. Gheorghe Dr.
Profesor la Universitatea din Cluj

Maria Alexandru
Prim președintele Curții de Apel
Timișoara

Mănescu Ion
Președinte la Curtea de Apel Cluj

Micșa Pompei
Prim președintele Curții de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Primprocuror la Tribunalul Brăila

Petrescu F. Vasile
Primpreședinte Tribunalul Gorj

Popp Romulus
Prim președintele Curții de Apel
Brașov

Porușiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan
Procuror general la Curtea de Apel din
București

Dem. Tigoianu
Magistrat

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Ulvineanu Alexandru
Consilier la Curtea de Apel Cluj

Vioreanu P. Ioan
Judecător tribunalul Cluj

C O N T I N U T U L

1. Tinerea registrelor obligatorii la Judecătorii pentru
cumpărarea abuzurilor săvârșite la Concurs de execuții mo-
biliare civile și fiscale.

2. Jurisprudențe.

3. Rezumate de jurisprudențe.

4. Informațiuni.

**Banca
Ardeleană și
Cassa de Economii
S. A. R.**

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chris-
soveloni, București și Banca Comer-
cială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda

**CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA
DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.**

Capitaluri
proprii Lei

77,000,000

CLUJ, PIAȚA UNIRII

7

SUCURSALE:
IN DEJ, DICIOSĂN-

Efectuază
avantajos
orișice ala-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

BCU Cluj / Central

**BANCA
CENTRALĂ**

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru ciment - Secția de
Bancă și devize - Execută tot
felul de tranzacțiuni bancare,
plăți pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

Industria Sârmei S. A. Cluj

**Fabrica:
Câmpia-Turdei**

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpată, zincată, Agrafe.

Telefon: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum“ Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	700 Lei	pe 1 an
	Advocați	500 Lei	pe 1 an
	Magistrați	400 Lei	pe 1 an
	Un număr simplu	30 Lei	
	Un număr dublu	35 Lei	
	Un număr vechi	40 Lei	

Administrația: Str. Iuliu Maniu No. 3
(Radio Reclame România S. A.) unde
se primesc abonamente și orice ce-
reri de adfje. Telefon 630
Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53

Tinerea registrelor obligatorii la Judecătoria pentru curmarea abuzurilor săvârșite la Concurs de execuții mobiliare civile și fiscale

În timpul din urmă — decând situația financiară a României s'a agravat în mod accentuat, — se observă neconținut, că din cauza insuficienței dispozițiilor de publicitate stipulate de art. 27 din legea pentru urmărirea veniturilor publice, se comit abuzuri și prejudicii de necrezut nu numai în dauna fiscoi, dar mai cu seamă în a creditorilor urmăritori particulari.

Cu drept cuvânt se constată neconținut din partea Justiției, că în materie de urmărire fiscală nu există publicitatea în mod efectiv, nemai amintind faptul, că atât la unele Administrații Financiare, cât și la unele Primării din Ardeal și Banat, sunt concretizate cu încasarea contribuțiilor publice, elemente total lipsite de pregătiri juridice și experiența necesară.

Ajunge pentru demonstrarea acestei situații imposibile — cazul concret mai recent al unei Primării din circumscripția Judecătoriai mixte din Lugoj, care în cursul lunii Iunie crt., pentru încasarea unei creanțe de 4000—5000 Lei — taxe către comună, a sechestrat întreg aranjamentul unei fabrici în valoare de 600.000 Lei și fără multă bătaie de cap, și fără de a ținea seamă de creditorii particulari bănci interesate, — cari-l țineau în gaj acest aranjament de fabrică, — pentru acoperirea creanțelor lor de mai multe sute de mii de lei, l-a vândut la licitație pentru un preț derizoriu de lei 3000—4000.

O bancă, lezată în drepturile sale, abia după licitațiune, luând act de procedura accelerată a agentului urmăritor, în mod tardiv a mai putut ataca licitațiunea efectuată, dar probabil fără câștig de cauză, căci întreg dosarul de urmărire în mod necunoscut a dispărut.

Care a fost rezultatul? Nici Primăria urmăritoare n'a obținut îndeplinire completă, nici creditorii particulari nu mai pot conta la valorificarea dreptului lor de gaj desființat prin faptul vânzării, rămânându-le numai calea penală de urmat, care de loc nu îi consolează.

Este interesant de observat, că mai toate cazurile obvenite în Județul Severin — la fel ca și

cel din spetă — după informațiunile în mod exact obținute de noi — de regulă datornicul a provocat sechestrul Fiscoi — stându-i în putință, să rămână în restanță cu un impozit neînsemnat și să își eludeze creditorii.

Această procedură ilegală nu se mai poate tolera, urmând, că pentru curmarea acestor abuzuri, să se aplice dispozițiunile legale existente în vigoare în Ardeal, Banat, în concordanță cu Jurisprudența Inaltei Curți de Casație și Justiție dezvoltată în această materie.

(Cas. S. I. dec. 458/1897; Cas. S. I. dec. Nr. 282 1894; Cas. S. I. dec. Nr. 458 din 9 Dec. și Cas. S. I. dec. Nr. 354/1898).

În privința valorificării drepturilor Fiscoi a dispus art. 24 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice din 23 Iulie 1921, că „Statul, Județul și Comuna, au privilegiul înainte de orice datorie particulară pentru veniturile de orice natură și amenzi, asupra întregii averi a debitorului mobilă-imobilă”, dar această dispozițiune fiind modificată prin art. unic din legea veniturilor publice din 23 Dec. 1929: „Statul, Județul și Comuna au privilegiul asupra averii imobiliare a debitorilor lor, pentru impozitele directe puse asupra venitului imobilului urmărit și cari nu sunt mai vechi de 3 ani,

este evident, că statul etc., nu mai are privilegiul prevăzut în textul articolului 24 modificat și asupra averii mobiliare a debitorului înainte de orice datorie particulară, ci are să își primească dreptul său, „după rangul sechestrului și pe baza tabloului de distribuire a prețului de vânzare, „în conformitate cu Jurisprudența Inaltei Curți de Casație și Justiție S. I. dec. Nr. 354/1898, care dispune: „În contra aceluiași debitor și pentru aceiași avere (mobiliară) urmărirea se poate exercita deosebit de mai mulți creditori, rămânând, că după ce se va efectua vânzarea să își primească fiecare dreptul său după rangul și pe baza tabloului de distribuire a prețului.”

Astfel fiind în cazul concursului unei execuțiuni civile cu al execuției fiscale mobiliare — după modificarea art. 24 din legea mai sus invocată, Fiscoi și-a pierdut privilegiul avut și se consideră ca orice creditor urmăritor particular, care își va putea valorifica drepturile sale în rangul

sechestrului efectuat, așteptând — după cum este cazul — desbaterea serială.

Din interes public urmează deci că Fiscul trebuie obligat la respectarea ordonanțelor Min. de finanțe Nr. 68.988 din 10 Ianuarie 1888 și Min. Justiției Nr. 2941 din 22 Ianuarie 1889 și azi în vigoare în Ardeal-Banat, cari sunt în plină concordanță cu Jurisprudența Inaltei Curți de Casație și Justiție cu atât mai mult, că legiuitorul n'a stabilit norme de execuție precise în cazurile foarte frecvente ale concursului execuției mobiliare civile și al execuției mobiliare fiscale.

Invocatele ordonanțe ministeriale și în esență Jurisprudențele Inaltei Curți de Casație obligă Fiscul potrivit textului articolului 102 din legea 1881 LX., să încunoștiințeze pe lângă părțile direct interesate și Judecătoria de ocol în circumscriptia căreia se află lucrurile mobiliare, ce vor urma să se vândă la licitațiune publică, comunicându-i deodată printr'o adresă numele și locuința urmăritului, urmând apoi că registratorul Judecătoriei de Ocol, la rândul său, să înregistreze toate termenele de licitațiune mobiliare ale Fiscului în ordinea sosirii într'un registru special, — făcând numai decât și un index asupra numelor urmăritilor.

Agentul de urmărire al Fiscului mai este obligat prin invocatele ord. min. că în cazul efectuării unui sechestrului ulterior din partea judecătoriei în favoarea terții persoane particulare asupra lucrurilor mobiliare ordonate la licitațiune publică, surplusul încasat după totala îndeplinire a Fiscului, să nu-l elibereze la mâna debitorului, ci să-l consemneze în depozit judiciar și cu o adresă însoțită de recipisă să comunice acest fapt Judecătoriei competente.

Noi avem convingerea, că prin ținerea registrelor de evidență la Judecătoriei asupra licitațiunilor mobiliare ordonate în favoarea Fiscului și respectarea dispozițiunilor legale în vigoare s'ar putea asana situația actuală imposibilă.

Lugoj, la 20 Iulie 1931.

Petru Maior

Sefjudecător la Jud. mixtă Lugoj

JURISPRUDENȚE

JUDECĂTORIA MIXTĂ TURDA

Un testament reciproc se consideră desființat deplin drept prin adopțiunea unui copil, chiar dacă după condițiunea moștenirii adoptatul comite acte de ingratitude față de soțul rămas în viață.

Soluție afirmativă.

Motive: Reclamantul Biro Kiss Albert, prin scriptul său de acțiune a cerut să fie anulat testamentul făcut la 15 Martie 1923, în Pietroasa de către Biro Andreiu și soția și să se declare că în moștenirea defunctului, are loc succesiunea legală. A susținut că testamentul întocmit de către Biro Andreiu la 15 Martie 1923 nu întrunește cerințele

legale; că după întocmirea testamentului reclamantul a fost optat de către decedat și de soția lui cu drept de moștenire și astfel testamentul s'a desființat de deplin drept.

La desbatere, reclamantul a susținut acțiunea așa cum a formulat-o în scris.

Pârâta a cerut respingerea acțiunii cu cheltuieli de judecată. A susținut că testamentul întrunește toate condițiunile legale. În dovedire a cerut audierea martorilor testamentari. A susținut apoi că reclamantul a maltratat-o pe ea, ca soție a defunctului și astfel s'a făcut nedemn de a moșteni după soțul ei. În dovedirea acestor împrejurări, a cerut audierea martorilor și administrarea dosarului penal dela Judecătoria Mixtă Turda, ceiaze judecătoria a admis.

Având în vedere că din depozițiile martorilor testamentari precum și din testamentul prezentat de către pârâtă, se constată că toți martorii au fost împreună încontinuu la declararea voinței defunctului; că testatorul în fața lor și-a declarat ultima voință, testamentul a fost semnat de testator și de martori; că testatorul a fost cu mintea sănătoasă și toate acestea sunt certificate pe testament de către martori.

Găsește Judecătoria că testamentul corespunde în totul dispozițiunilor legii XVI din 1876.

În cât privește al doilea motiv invocat de reclamant:

Având în vedere că testamentul atacat a fost întocmit la 15 Martie 1923, când decedatul nu avea copii; că ulterior la 10 Decembrie 1928, decedatul Biro Andreiu împreună cu soția lui, au adoptat pe reclamantul Biro Kis Albert cu toate drepturile și obligațiunile ce există între părinți și fiu în special cu dreptul de moștenire.

Considerând că conform art. 778 c. c. a. dacă defuncților fără copii le vine numai după manifestarea ultimei lor dorințe vre-un rezervatar pentru care n'au făcut nici o dispozițiune, atunci vor fi plătite proporțional numai legatele destinate instituțiunilor publice pentru remunerarea serviciilor prestate sau pentru scopuri pioase, până la concurența sumei ce nu va trece o pătrime din moștenirea netă, iar toate celelalte dispozițiuni testamentare de ultimă voință se invalidează de desăvârșire.

Considerând că conform art. 763 c. c. a., și Ord. Aul. din 10 Maiu 1833 și *copii adoptivi sunt erezi rezervatari dacă contractul de adopțiune nu dispune altfel*, ori în speță se prevede direct în contractul de adopțiune că reclamantul moștenește după tatăl lui adoptiv.

Că conform jurisprudenței constante din caracterul adopțiunii rezultă că copilul adoptat devine moștenitorul legal al tatălui adoptiv și că *contractul de adopțiune se poate rezilia pe cale judecătorească* în afară de cazul de nevaliditate materială, cum sunt: eroare, forță, dol, etc., pentru care se admite invalidarea contractelor în general, *numai atunci când suversează atare mo-*

five pentru care are loc excluderea dela succesiune (C. Ap. T. 2901—1927).

Găsește Judecătoria că testamentul s'a desființat cu deplin drept.

Având în vedere că pârâta cere să fie exclus dela moștenire reclamantul pentru că ar fi maltratată-o pe ea, ca soție a defunctului și pentru care faptă a și fost condamnat reclamantul.

Având în vedere că din dosarul penal Nr. P. 16.606—1930, se constată că reclamantul a fost condamnat pentru vătămare de onoare comisă față de pârâtă prin luna August 1930, după data când reclamantul a făcut declarația de moștenire și pentru neînțelegeri ivite din cauza moștenirii și astfel și-a manifestat voința de a fi moștenitor pe urma decedatului Biro Andreiu, îndeplinind în consecință cerințele prescrise de art. 799 c. c. a.

Ori conform Jurisprudenței dezvoltate în jurul art. 540 c. c. a., din faptele comise după adițiune, nu se mai naște nedemnitatea.

Considerând că tot jurisprudența a stabilit că *insultele și loviturile săvârșite față de persoanele aparținătoare decedatului numai atunci constituiesc cauze de nedemnitare în sensul art. 540 c. c. a. când ele se prezintă ca o manifestare a atitudinii dușmănoase a autorului față de decuius.*

Că în speță infracțiunea pentru care reclamantul a fost condamnat s'a produs din conflictul intervenit între părțile moștenitoare cu privire la valabilitatea testamentului deci cauza nedemnității este străină de persoana decedatului.

În temeiul considerentelor de mai sus găsește Judecătoria că motivele invocate de pârâtă pentru a exclude dela moștenire pe reclamant sunt neîntemeiate și că în moștenirea defunctului are loc succesiunea legală.

Sef judecător: *dr. Ioan Popa*

NOTĂ. — Sentința ce publicăm rezolvă o interesantă chestiune de drept prin conflictele la care veșnic a dat naștere lupta între acel ce vrea să-și reție un drept de moștenire considerând că numai lui îi revine și între acel ce vrea să câștige acest drept.

Doi soți, după o viață petrecută împreună au crezut că în pragul bătrâneții este bine ași asigura ziua de mâine și de aici au ajuns la ideea confecționării unui testament reciproc.

După facerea testamentului soții adoptează un copil cu toate drepturile și obligațiunile la moștenirea lor;

Murind unul din soți, adoptatul face declarația de moștenitor dar în urma neînțelegerii cu soția defunctului beneficiara testamentară a bărbatului ei, între aceste două părți, are loc un conflict, care se termină cu condamnarea adoptatului pentru vătămare de onoare, astfel că la desbaterea ce a avut loc înaintea notarului public, testata contestă dreptul reclamantului Biro Kis Albert, care fusese adoptat și întrucât o înțelegere nu s'a putut face, în posesia moștenirii fiind soția defunctului, revendicantul a fost îndrumat la proces.

Adoptatul Biro Kis Albert în acțiunea s'a, a cerut invalidarea testamentului, în primul rând pe motivul că testamentul nu întrunește cerințele legale, iar în al doilea rând că fiind adoptat după facerea testamentului este pri-

vit ca un copil legitim, situație care-i conferă toate drepturile și obligațiunile ce decurg în asemenea cazuri dela lege între părinți și copii.

Judecătoria admite probatoriul cerut și constată că deși testamentul este perfect valabil, totuși trebuie considerat desființat deplin drept, întru cât reclamantul fiind copil adoptiv în baza ordinului aulic No. 59 din 10 Maiu 1833, are drept la porțiunea legitimă conf. § 765 c. c. a.

Mai departe pârâta cerând înlăturarea adoptatului de la moștenire pe motiv de nedemnitare, judecătoria a constatat că reclamantul a fost condamnat pentru lovituri față de soția testatorului și că aceste cauze neprezentându-se ca o manifestare a atitudinii dușmănoase a autorului față de decuius, nu pot constitui motive de nedemnitare în înțelesul § 540 c. c. a., cu atât mai mult, cu cât ele s'au petrecut după adițiunea moștenirii.

Lăsând la o parte discuția asupra sentinței căreia nu i se mai poate adăoga nimic ea făcând o perfectă aplicare a textelor de lege, să aruncăm o scurtă privire istorică asupra anulării testamentului din cauza adoptării unui copil în dreptul roman, și să vedem care au fost principiile călăuzitoare în această materie din care apoi c. c. a. s'a inspirat mai târziu.

Legea celor XII table punând regula, uti legassit super pecunia tutelavae suae rei, ita jus esto, s'a văzut că în practică ea dă loc la o mulțime de greutăți și atunci jurisprudența dela finele republicei, corectând inconvenientele a hotărât că dacă testatorul după ce și-a făcut testamentul, adoptează pe cineva drept fiu printr'un rescript imperial, dacă este persoană sui juris¹⁾, sau înaintea pretorului dacă este persoană sub puterea paternă, testamentul se rupe prin agnatio sau quasi agnatio de heres suus.

Era agnatio de heres suus când un descendent al testatorului conceput în momentul facerii testamentului se naște după confecționarea lui, dar dacă se naște după moartea testatorului se numea postumus suus, iar quasi agnatio de heres suus când descendentul era născut în momentul facerii testamentului dar căpăta această calitate mult mai târziu din motivul că nu se afla atunci sub puterea paternă imediată a testatorului.

Pentru ca formalismul dreptului roman să nu fie știrbit și ca regula celor XII table totuși să rămăie oarecum în picioare, s'a hotărât că se poate preîntâmpina successio contra tabulas cu condiția ca testatorul pater familias să arate voința în mod sigur și hotărât fie înmoștenind, fie desmoștenind pe persoanele care se aflau sub puterea lui, însă să nu le treacă sub tăcere (praeterire), care regulă suna, Futuri sui et postumi aut instituendi aut exheredandi sunt, recurgându-se la aceste subtilități juridice din motivul că facerea unui testament în dreptul roman cerând anumite formalități sacramentale ele nu se puteau îndeplini ori când.

Găsim în § 768 c. c. a. ca și în dreptul roman, că

¹⁾ Sui sunt: a) scoborători firești în linie bărbătească fie născuți sau zămisliti și anume: 1). fii și ficele defunctului; 2). apoi scoborători (din fii (nu și din fice); b) Scoborători fictivi, și anume: agnați și adoptați, apoi scoborători în linie bărbătească ai acestora dacă tații lor fuseseră emancipați sau muriseră în clipa deschiderii moștenirii și în fine femeia în manus, căci este loco filiae.

desmoștenirea trebuie să fie bazată pe un motiv serios ca ia să aibă loc, ceiace în codul civil român nu există.

Trecând acuma la speța ce a venit spre rezolvare înaintea judecătoriei vedem, că contractul de adopțiune nu numai că n'a prevăzut nimic referitor la desmoștenire, ci din contra, a arătat clar și precis că adoptatul este chemat la moștenirea adoptatorului, clauză care chiar dacă n'ar fi fost înscrisă ea trebuia considerată existentă pe baza legii care chiamă la moștenire pe copiii adoptivi în aceleași condițiuni ca pe legitimi.

Odată stabilită existența raporturilor de drept între decuius și urmașul lui, indiferent că testamentul întrunea sau nu condițiunile de valabilitate el era desființat deplin drept și nu mai era nevoie de nici o probă în această direcție.

Neputându-se invoca că contractul de adopțiune a fost sfărâmat printr'o hotărâre judecătorească a cărei existență singură ar fi putut opera în litigiul de față, lăsând în picioare testamentul reciproc, tot așa și nedemnitătea survenită după adițiunea moștenirii, adică în momentul când mi-am manifestat dorința nu mai poate fi luată în considerare, fiindcă atunci am devenit proprietar sau sunt considerat proprietar asupra bunurilor ce mi-au fost testate, cu toate drepturile și datoriile ce decurg pentru mine în noua situație în care am fost pus prin efectul legii.

Ori loviturile și insultele pentru care Biro Kis Albert a fost condamnat fiind comise față de soția defunctului din cauza neînțelegerilor cu privire la modul de împărțire al averii, nu pot fi considerate ca o manifestare dumănăoasă a autorului față de decuius și în consecință sentința judecătoriei care a dat dreptate reclamantului, corespunde nu numai intenției legiuitorului, dar ea angrenează perfect voința testatorului cu rolul social și scopul pentru care instituția moștenirii a fost creiată.

I. V.

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

Conform art. 767 proc. civ. ard., convențiunea de arbitraj, trebuie să fie scrisă, actul scris fiind cerut „ad solemnitatem, de unde rezultă că acest act trebuie să fie semnat de toate părțile contractante, și deci fiecare din ele se poate prevala de lipsa semnăturii vreuneia din contractanți.

Motive și considerente:

Asupra motivelor de casare II, IV partea 2-a și V, astfel formulate:

II. „Asupra motivului nostru al doilea de casare, prin care având în vedere constatările de fapt cuprinse în deciziunea atacată, specificate prin recursul nostru în Casație sub Nr. II, pe baza legii Inaltei Curți de Casație și Justiție art. 30 pct. 6 și 9, ne-am plâns că Curtea de Apel a violat dispozițiile art. 269 și 270 proc. civ. ard., precum și art. 914 cod. civ. austriac și totodată a dat rea interpretare a convențiunei litigioase, denaturând înțelesul său clar și vădit neîndoelnic, căci având în vedere că noi am contestat simple susțineri ale

intimaților și văzând actele dela dosar, reiese în realitate că dl. Bernat Ungureanu al cărui nume se vede semnat pe convențiunea scrisă din 30 Decembrie 1926 — prin scrisoarea lui din 5 Ianuarie 1927, a refuzat încheierea contractului precizat prin convențiunea din 30 Decembrie 1930 și ne-a oferit să încheiem contract cu David Ungureanu împreună cu Samuil Mund, ceiace arată că prin convențiunea silită din 30 Decembrie 1926 nu și-a luat ființă nici un contract valabil în scris, iar celelalte constatări ale deciziunei atacate nu se bazează pe nici o dovadă dela dosar.

„Având în vedere convențiunea scrisă comercială cu data de 30 Decembrie 1926, act întrebuintat ca bază a judecăței în litigiul judecat de Comisiunea de arbitrii, act ce ne arată în scris textul unui contract de livrare de marfă care să fi fost încheiat pe deoparte între subscrișa recurentă ca parte cumpărătoare, iar pe de altă parte între d-nii Samuil Mund primul pârât de azi și Bernat Ungureanu, persoană nefigurantă înaintea arbitrilor și nici ca parte în prezentul proces, ca vânzători;

„Considerând scrisoarea adresată la 5 Ianuarie 1926 de către d-l Bernat Ungureanu subscrisei recurente, depusă în original la dosar, prin care d-sa — drept răspuns la provocățiunea noastră din 3 Ianuarie 1926, invocată de el, — susținând că pădurea de exploatat din Bățanii Mari a fost cumpărată, fără participarea lui, numai de actualii intimați, pe numele lor, printr'un act în care nu figurează ca cumpărători decât ei: d-nii Samuil Mund și David Ungureanu, și prin urmare numai ei ca singuri stăpâni ai pădurei pot să încheie vânzări și alte angajamente, — ne comunică că încheierea „ofertei“ noastre să putem face numai cu numiții intimați de azi, actualii stăpâni.

Văzând lipsa de susținere și orice act doveditor sau altă dovadă în ceiace privește contractarea noastră separat numai cu dl. Samuil Mund sau cu d-lui împreună cu dl. David Ungureanu, înscris și cu stipularea compromisului de arbitri, în contact cu faptul nediscutat, conform căruia convențiunea scrisă din 30 Decembrie 1926, singurul act înscris figurant înaintea arbitrilor, conține ca părți vânzătoare pe același domn Bernat Ungureanu, nefigurant în proces, și pe dl. Samuil Mund pârâtul I, împreună, dar nu dispune de dl. David Ungureanu pârâtul II și nici de drepturi câștigate de dl. Samuil Mund pârâtul I, singur și independent.

„Având în vedere toate actele și procesele verbale dela dosar;

Văzând că am contestat toate susținerile pârâților schimbate de multeori, nedovedite cu nimic și formulate în repetite rânduri numai cu facultățile, ca temeiul tezelor lor de drept.

Este cert și evident că Curtea de Apel, atunci când prin deciziunea sa atacată, constată în fapt că primul pârât a cumpărat o pădure prin licitație publică dela compozesoratul Bățanei Mari, pentru desfacerea materialului lemnos, că dânsul,

Samuil Mund, a asociat în acest scop ca tovarăș la început, pe Bernat Ungureanu, vânzând împreună cu el firmei noastre o cantitate de trunchi de stejar, cu contractul scris dela 30 Decembrie 1926, că din această primă asociație, ulterior dl. Bernat Ungureanu, prin scrisoarea dela 10 Ianuarie 1927, ne face cunoscut că se retrage din afacerea încheiată cu noi și s'a retras și din prima asociație Munt-Bernat Ungureanu, că în locul lui intră frațele său David Ungureanu care a format cu Samuil Mund a doua asociație Mund-David Ungureanu, fără nici o obiecțiune din partea firmei noastre, privitor la asocierea lui David Ungureanu alături de Mund, — nu a luat seamă de art. 269 proc. civ. ard., conform căruia sarcina de a face dovadă asupra tuturor acestor elemente de fapt a fost a părților și a rămas neefectuată în întregime.

Curtea de Apel, totodată a violat art 270 acelaș cod, căci nu a luat în considerație toate elementele și dovezile produse de părți, nu a motivat cu nimic convingerile sale în aceste constatări.

Ea a dat rea aplicație și art. 914 codul civil austriac, când contrar textului lor clar și vădit neîndoelnic, atât convențiunea din 30 Decembrie 1926, cât și scrisoarea d-lui Bernat Ungureanu din 5 Ianuarie 1926, singure dovezii în materie, le-a interpretat în sensul denaturat.

Ori, nu poate fi discutabil că scrisoarea comercială din 30 Decembrie 1926, a cărei dispoziție cea mai esențială trebuie să fie denumirea părților contractante, nu a putut da ființă unui contract valabil, a cărui parte adversă figurantă să rămână numai dl Samuil Mund. Singur fără Bernat Ungureanu și aceasta indiferent dacă dnii Samuil Mund și Bernat Ungureanu au constituit o societate, sau erau numai doi comercianți deoparte, îndată ce în procesul arbitrilor dl Bernat Ungureanu și nici o societate în care d-sa a luat parte, nu a fost parte litigantă, dispunătoare dreptului valorificat. Ori, transferarea drepturilor d-lui Bernat Ungureanu în favorul d-lui David Ungureanu a pretins act juridic independent de transferare, care nu s'a dovedit cu nimic, deși în speță ar trebui să fie dovedit numai în scris.

Dar mai mult: este de constatat că convențiunea scrisă din 30 Decembrie 1926 rămânând neiscălită de d-l Bernat Ungureanu, nu a rezultat pentru nimeni niciun contract valabil, a rămas cu totul fără ființă și nerealizat.

Și rămâne o altă chestie de valabilitatea compromisului de arbitri — chestie pur procedurală — dacă între actualii părți și între subscrisa recurentă s'au efectuat livrări de marfă pe orice bază, dar lipsite de o convențiune scrisă semnată de părțile litigante de azi, suprinzând compromisul de arbitri — contractare ce a putut fi valabilă materialmente ca afacere comercială și a judeca ca atare în virtutea normelor codului de comerț, care însă nu putea să fie supusă judecății arbitrilor între părți.

Având în vedere aceste argumente, credem

că constatările de fapt ale deciziunii atacate prin casarea deciziunii, trebuiesc revizuite și drept rezultat înlocuite cu fapte în adevăr dovedite.

Deci motivul al doilea de casare este întemeiat și urmează a se admite ca atare.

IV. partea II-a. „Că prin consecință trebuie constatat speței că nu există niciun act scris care stipulează compromis de arbitri între noi deoparte și între d-nii Samuil Mund și David Ungureanu de altă parte.

Că, asemenea convenție nu există nici între noi deoparte și între d-l Samuil Mund în persoană și singur de altă parte.

Că, convențiunea scrisă din 30 Decembrie 1926, deși are compromisul de arbitri între noi deoparte și între d-nii Samuil Mund și Bernat Ungureanu de altă parte, prin refuzul semnării din partea d-lui Bernat Ungureanu nu și-a luat ființa valabilă și prin urmare n'ar fi proprie nici în scopul de a se judeca un proces între d-nii Samuil Mund și Bernat Ungureanu deoparte și între noi de altă parte.

Că după nereușita contractului dintre noi, Samuil Mund și Bernat Ungureanu, orice convenție să fi fost încheiată între noi și d-l Samuil Mund cu sau fără d-l David Ungureanu, lipsită însă de stipularea formală și valabilă a compromisului de arbitri, indiferent dacă acceptă, să se fi realizat în întregime sau în parte ori nu s'a realizat și dacă o convenție s'ar fi încheiat verbal, s'au menținut toate condițiile convențiunii scrise nereușite, fără a se stipula însă în scris, compromisul de arbitri, rămân fapte neconcludente și străine judecății litigiului prezent.

Rămâne bine stabilit că și acest motiv de casare este întemeiat, precum și primul motiv de invalidarea sentinței arbitrale bazat pe art. 784 pct. I proc. civ. ard., și astfel fiind, deciziunea Curții de Apel urmează a fi casată și în urma acestei chestiuni de drept.

V. „Asupra penultimului nostru motiv de casare, bazat pe legea Inaltei Curți de Casație și Justiție art. 30 pct. 6, susținând că: Numai prin rea aplicație art. 767 proc. civ. ard., Curtea de Apel judecând primul motiv de invalidare bazat pe art. 784 punct. I proc. civ. ard., dacă există între părțile litigante un compromis valabil scris de arbitri, relativ la cauza judecată, va să zică: Judecând o chestie de drept cu caracter pur procedural și guvernată numai prin normele procedurii civile, putea să-și găsească soluționarea bazată pe raportul de drept material al părților și întemeiată numai pe faptul că asociațiunea Munt-Bernat Ungureanu a încheiat convențiunea din 30 Decembrie 1926 și apoi asociațiunea Mund David Ungureanu împreună cu noi, a pus în executare aceeași convențiune, soluțiune prin care cerințele art. 787 proc. civ. ard., cu caracter formal și de ordine publică nu au fost judecate.

Având în vedere cele dezvoltate la argumentarea motivului precedent și între acestea necesitatea a examinat distinct chestia existenței unui

compromis de arbitri, valabil numai pe baza normelor de procedură și prin înlăturarea aplicațiunii unor norme de drept material, valabilitate formală a unui compromis de arbitri fiind distinctă de valabilitatea materială a unui contract din care s'a născut un litigiu.

Abstrăgând gresita constatare în fapt a celor două asociațiuni ce nu-și are importanța la judecarea speței, găsim că motivul sus citat de casare deasemenea este fondat și operează casarea deciziunii atacate.

Chiar și motivul Curții de Apel relativ la cele două asociațiuni, dintre care cea dintâi încheie -- după concepția Curții de Apel -- convenția și cea de a doua o pune în executare, dovedește temeinicia acestui motiv de casare, întrucât el ne arată că nici în acest caz nu există convenție pentru cea asociație care a executat convențiunea și a figurat în procesul judecat de arbitri. Aceasta cu atât mai vărtos, cu cât atunci dacă această teză prin imposibil ar fi exactă, d-l Samuil Mund singur și numai în numele lui nu putea să constituie Comisia de arbitri și să judece procesul prin intrarea d-lui David Ungureanu, de care însăși Curtea de Apel nu constată un asemenea drept, discutând numai dreptul lui Samuil Mund, drept a cărui neexistență am arătat-o prin cele de mai sus.

Având în vedere că, din deciziunea supusă recursului și actele dela dosar, se constată că, între firma Kocsis pe deoparte ca cumpărătoare și S. Mund și Bernat Ungureanu, pe de altă parte, ca vânzători, a intervenit un contract scris de vânzare de lemne, cu data de 30 Decembrie 1926, prin care părțile au stipulat arbitrajul, în caz de neînțelegere; Că ulterior, Bernat Ungureanu s'a retras din asociația Mund-Bernat Ungureanu, iar în locul lui a intrat în asociație David Ungureanu, formând asociația Mund-David Ungureanu; Că această din urmă asociație a executat contractul încheiat de prima asociație Mund-Bernat Ungureanu, fiind acceptată pentru executare de firma cumpărătoare Kocsis;

Că, ivindu-se neînțelegeri în privința plăței prețului, Mund a acționat pe firma Kocsis înaintea arbitrilor, intervenind în instanță și David Ungureanu, ca coreclamant; că, firma Kocsis a susținut între altele că Comisia Arbitrală este incompetentă, întrucât asociația reclamantă nu are act scris de arbitraj; că, Comisiunea arbitrală a respins incidentul și judecând afacerea în fond, a obligat pe firma Kocsis să plătească suma de lei 686.757;

Că, firma Kocsis a atacat deciziunea arbitrală cu acțiune de invalidare; că Tribunalul a admis acțiunea și a invalidat sus-zisa deciziune; că, făcându-se apel, Curtea de Apel a admis apelul și a respins acțiunea de invalidare;

Că, pentru a respinge acțiunea de invalidare, Curtea argumentează între altele că, la început Mund și-a luat ca asociat pe Bernat Ungureanu, cu care a vândut lemnele firmei Kocsis și că în urmă Bernat Ungureanu a eșit din asociație și în

locul lui a intrat David Ungureanu, iar executarea contractului de vânzare s'a făcut de această din urmă asociație, astfel că firma cumpărătoare Kocsis, acceptând că executarea contractului să se facă de noua asociație, nu se poate prevala de raportul care exista între asociați, fiindcă aceasta îi privește numai pe dânsii, și deci pactul din convenția dela 30 Decembrie 1926, a rămas în ființă față de asociația a doua: Mund-David Ungureanu;

Având în vedere că, din examinarea cuprinsului actelor ce se pretinde de recurentă că s'au denaturat de instanța de fond, nu se constată în mod neîndoios că asociația Mund-Bernat Ungureanu nu a contractat cu firma Kocsis, de unde rezultă că, fiind vorba de interpretare, instanța de fond a putut să decidă fără denaturare că prima asociație Mund-Bernat Ungureanu a încheiat cu firma Kocsis contractul de vânzare scris din 30 Decembrie 1926 cuprinzând clauza compromisorie;

Având în vedere că, conform art. 767 proc. civ. ard., convenția de arbitraj trebuie să fie scrisă, actul scris fiind cerut „ad solemnitatem“, de unde rezultă că acest act trebuie să fie semnat de toate părților contractante și deci fiecare din ele se poate prevala de lipsa semnăturii vre-uneia din părți;

Considerând că, în speță, deși actul compromisor din 30 Decembrie 1926 este semnat de vânzătorii Mund și Bernat Ungureanu, acțiunea înaintea arbitrilor este făcută de alte persoane, și anume de a doua asociație Mund-David Ungureanu;

Că, această din urmă asociație, deși a executat contractul de vânzare încheiat de prima asociație, însă neavând act scris de compromis față de firma Kocsis, nu se poate servi de actul de compromis al primei asociații: Mund-Bernat Ungureanu, care sunt alte persoane;

Că, împrejurarea că firma cumpărătoare Kocsis a acceptat ca executarea contractului de vânzare să se facă de a doua asociație: Mund-David Ungureanu, nu schimbă soluțiunea, întrucât instanța de fond nu constată că, a doua asociație este succesoarea particulară a celei dintâi, astfel că a doua asociație având o existență independentă de prima și neavând act de compromis semnat de asociații ei, nu poate uza de arbitraj, și dar instanța de fond a făcut o gresită aplicațiune a principiilor, când a hotărât altfel, săvârșind o violare de lege;

Că astfel fiind, motivul V este fondat, motivul II și IV partea 2-a nefondate, iar celelalte motive devin fără niciun interes.

Pentru aceste motive, Curtea admise recursul și casează.

(Cas. III dec. Nr. 1692-930.)

X X X

In conformitate cu art. 52 din cod. com. în vigoare în Ardeal, procuristul sau mandatarul comercial, care la încheierea unui act comercial a depășit mandatul său, este răspunzător față de terțile

persoane cu care a contractat, afară de cazul dacă terții au avut cunoștință de lipsa procurei sau mandatului.

Considerentele deciziei:

Asupra petiției de recurs, din care recurentul Nicolae Weisz susține că instanța de apel a comis o violare a legii, pentru că în contra actelor dela dosar și a depozițiilor martorilor, a hotărât că dânsul fiind membru al firmei „Maschinenindustrie“, a trebuit să fie obligat în mod solidar la plata datoriilor acestor firme, pe când în realitate el nu a fost membru coasociat, ci numai simplu reprezentant al sus-zisei firme comerciale, pentru ale cărei datorii nu putea fi răspunzător;

Având în vedere că prin sentința atacată cu recurs, Curtea de Apel examinând depozițiile martorilor audiați în cauză, precum și actele dela dosar, al căror cuprins nu a fost contestat de niciuna din părți, constată în fapt că recurentul Nicolae Weisz, nu a fost într'adevăr membru al firmei „Maschinenindustrie“, dar că în calitatea lui de reprezentant al acestei firme s'a dat drept membru coasociat, astfel că atunci când intimata Societate „Industria de fier din Arad“ i-a avansat diferite sume, aceasta a fost în cea mai deplină idee că recurentul semnând pentru firma „Maschinenindustrie“, se obligă atât în numele lui personal, cât și în numele firmei pentru care el semna;

Considerând că, în conformitate cu art. 52 din cod. comercial, în vigoare în Ardeal, procuristul sau mandatarul comercial care la încheierea unui act comercial, a depășit mandatul său, este răspunzător față de terțele persoane cu care a contractat, afară de cazul dacă terții au avut cunoștință de lipsa procurei sau mandatului comercial;

Că însă, în speță, recurentul deși procurist cu mandat limitat, totuși a depășit limitele mandatului său, întrucât fără ca intimata Societate să aibă vre-o cunoștință de lipsa mandatului său general, de a obliga în orice condiții și pentru orice afaceri firma pe care o semna, s'a comportat în fața acesteia ca un membru coasociat cu puteri depline, astfel că instanța de apel nu a comis o violare de lege, atunci când l-a obligat pe recurent ca în mod solidar cu firma „Maschinenindustrie“ să plătească toate datoriile pe care această firmă le-a contractat față de intimată;

Considerând că instanța de apel nu a comis nici o eroare grosieră de fapt și nici o denaturare de acte, atunci când a stabilit starea de fapt, privind litigiul dedus prin recursul de față, întrucât pentru susținerea contradicțiilor prin care recurentul pretinde că instanța de fond le-a comis, nu face nici o precizie, ci se mărginește numai în mod cu totul vag să facă o simplă enunțare, fără însă ca să se întemeieze pe niciun act dela dosar;

Că, dar, motivele de casare fiind neîntemeiate, recursul devine nefondat și urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. III dec Nr 415-931.)

X X X

Contenciosul administrativ român nu este în întregime un contencios de plină jurisdicție, ci legea a instituit pe lângă contenciosul de anulare și contenciosul de plină jurisdicție, cel dintâiu funcționând când se atacă legalitatea unui act de autoritate a cărui anulare se cere, iar cel de-al doilea în cazul daunelor și al refuzului administrației de a rezolva o cerere întemeiată pe un drept.

Considerentele deciziei:

Având în vedere, că din decizia atacată cu recurs, se constată că, în Martie 1923, Consiliul comunal al orașului Buzău, a dispus o nouă aliniere a pieței din fața gării și vânzarea terenurilor mici rezultate din aliniere către proprietarii riverani, cu prețul de 300 și 500 lei metrul pătrat; în baza acestei decizii, Primăria a început vânzarea locurilor înainte de a se fi întocmit planurile noii alinieri, fără avizul Consiliului superior tehnic și fără decretul regal al alinierii; recurentul Ion Neacșu urma să cumpere, ca proprietar riveran, o porțiune de teren, dar cum nu a căzut de acord cu Primăria asupra prețurilor și condițiilor de plată, Consiliul comunal cu decizia din 22 Iulie 1925, a dispus scoaterea aceluși teren în vânzare prin licitație publică, iar în licitația din 31 Iulie 1925 s'a adjudecat asupra intimatului C. Drăghici; la 5 August 1925, recurentul a depus la Primărie prețul fixat de ea, la 23 August 1926, Ministerul a aprobat planul de aliniere, iar la 28 August 1926 a intervenit, pe baza licitației dela 31 Iulie 1925, actul de vânzare dintre Primăria Buzău și cumpărătorul Const. Drăghici; că recurentul Ion Neacșu a introdus la Curtea de Apel din București Secția III-a acțiune în contencios administrativ contra Primăriei orașului Buzău, prin care în contradictoriu și cu Const. Drăghici, a cerut: 1) anularea deciziei Consiliului comunal din 22 Iulie 1925, prin care s'a hotărât să se vândă prin licitație publică porțiunea de teren din litigiu; 2) anularea procesului-verbal al licitației ținută la 30 Iulie 1925, în baza acelei decizii; 3) anularea deciziei Primăriei Buzău, prin care s'a hotărât facerea contractului de vânzare cu C. Drăghici; 4) să i se recunoască dreptul de proprietate asupra aceluși teren; și 5) anularea actului de vânzare din 28 August 1926, intervenit între Primăria Buzău și Const. Drăghici, asupra aceluiaș teren;

Curtea de Apel, prin decizia atacată cu recurs, a admis în parte acțiunea și a anulat, ca fiind ilegale, actele administrative a căror anulare s'a cerut sub punctele 1, 2 și 3 ale acțiunii, respingând capetele de cerere de sub Nr. 4 și 5;

Având în vedere că prin motivul I de casare, recurentul Ion Neacșu se plânge de nesocotirea caracterului de contencios de plină jurisdicție al contenciosului administrativ român organizat

prin legea din 23 Decembrie 1925; de violarea art. 61 alin. 1 proc. civ. și a principiului „accessorium sequitur principale” și de greșită interpretare a art. 1 din legea contenciosului administrativ;

Având în vedere că acest mijloc de casare este privitor la respingerea punctului V din acțiune, prin care recurentul a cerut anularea actului de vânzare din 28 August 1926, intervenit între Primăria Buzău și C. Drăghici, respingere pe care Curtea de Apel o motivează pe considerațiunea că această chestiune nu poate fi dedusă în judecata instanței de contencios administrativ, căci fiind vorba de un act de gestiune, intimatul Drăghici ar fi privat de cele două grade de jurisdicție;

Că, în dezvoltarea acestui motiv, recurentul a susținut că anularea unui act de gestiune se poate cere instanței de contencios administrativ, dacă ea este cerută nu în mod izolat, ci ca o consecință a anulării actelor de autoritate care preced și condiționează actul de gestiune, aceasta pentru motivele: 1) că contenciosul administrativ român este un contencios de plină jurisdicție; și 2) că și în instanța de contencios administrativ se aplică principiul „accessorium sequitur principali”, consacrat de art. 61 cod. civil; că așa fiind, susține recurentul, Curtea de Apel, după ce a anulat deciziile Consiliului comunal pe baza cărora s'a încheiat actul de vânzare cu C. Drăghici, trebuia să anuleze și acest act;

Considerând că, în conformitate cu principiile cari domină materia contenciosului administrativ, instanța judecă legalitatea actului de autoritate atacat, pe care îl anulează, dacă e ilegal, pe când în contenciosul de plină jurisdicție, are competența de a reforma acel act, adică de a-l anula și înlocui prin decizia sa; nu numai atât, poate chiar da indicațiuni administrației în ce mod să refacă, sau cum să procedeze și să condamne administrația și la despăgubiri către particularul vătămat;

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 107 din Constituție, art. 1 și 6 din legea contenciosului administrativ din 22 Decembrie 1925, în cazul când particularul atacă ca ilegal un act administrativ de autoritate, justiția judecă legalitatea actului, având competența numai de a-l anula, iar nu și de a-l reforma sau de a da indicațiuni administrației în ce mod să refacă actul, sau cum să procedeze;

Că, din aceste dispozițiuni rezultă că, în cazul când se atacă legalitatea unui act de autoritate, legea a înțeles să institue un contencios de anulare, iar nu un contencios de plină jurisdicție, și ca atare instanța de contencios administrativ se va pronunța numai asupra legalității actului pe care-l va anula, dacă este ilegal, dar nu va putea anula și actele de gestiune cari se sprijină pe actul de autoritate anulat; că este adevărat că potrivit textelor menționate, instanțele de contencios administrativ au și competența de a judeca, ca acțiune accesorie, chestiunea daunelor cauzate particularului printr'un act de autoritate ilegal, cât și cererile particularilor întemeiate pe un drept, asu-

pra cărora autoritatea administrativă refuză de a se pronunța, chestiuni cari se încadrează în contenciosul de plină jurisdicție;

Că, de aci însă nu se poate deduce că contenciosul administrativ român este în întregime un contencios de plină jurisdicție, ci numai, că legea a instituit, pe lângă contenciosul de anulare și contenciosul de plină jurisdicție, cel dintâiu funcționând când se atacă legalitatea unui act de autoritate a cărui anulare se urmărește de particular, iar cel de-al doilea în cele două cazuri arătate mai sus (chestiunea daunelor și refuzul administrației de a rezolva o cerere întemeiată pe un drept);

Că, această organizare a contenciosului administrativ român rezultă și din expunerea de motive a legii Curții de Casație din 1912, în care se precizează că s'a organizat atât contenciosul de anulare, care dă oricărui cetățean putința de a înălțura un act administrativ arbitrar, care-i vatămă un drept, precum și contenciosul de plină jurisdicție, care după împrejurări îi dă putința să obțină reformarea unui act administrativ legal, sau să silească administrațiunea a se pronunța asupra unei cereri întemeiate pe un drept, preciziuni dela cari legiuitorul nou nu numai că nu s'a depărtat, dar a ținut seamă de ele, prin aceea că dispozițiile legii din 1912 au fost reproduse în cea mai mare parte în legea în vigoare;

Considerând că, față de cele de mai sus, recurentul cerând Curții de Apel anularea ca ilegală a unor acte de autoritate, acea instanță a fost sesizată cu o chestiune care se încadrează în contenciosul de anulare și ca atare avea competența să judece numai legalitatea acelor acte și să le anuleze, neavând însă competența de a anula, fiind un act de gestiune, și actul de vânzare dintre Primăria Buzău și C. Drăghici, cu toate că se reazimă pe actele de autoritate cari au fost anulate;

Că, deși, Curtea de Apel respingând capătul de cerere privitor la anularea acelui act de vânzare pentru motivul că fiind un act de gestiune exced competența sa de instanță de contencios administrativ, a ținut seamă de caracterul contenciosului administrativ român, așa cum a fost instituit prin legea din 22 Decembrie 1925 și a dat o justă interpretare articolului 1 din acea lege;

Că, cererea reclamantului încadrându-se în contenciosul de anulare, Curtea n'a violat nici art. 61 proc. civ. și ca atare nici principiul „accessorium sequitur principale”, căci acțiunea accesorie a anulării actului de vânzare dintre Primăria Buzău și C. Drăghici, ca consecință a ilegalității și a anulării actelor de autoritate ce le-au precedat, s'ar fi putut judeca de Curtea de Apel ca instanță de contencios de plină jurisdicție, iar nu și într'un contencios de anulațiune;

Că, pentru motivele arătate, primul motiv de recurs urmează să fie respins ca nefondat;

Având în vedere că prin motivul II de casare, recurentul se plânge de violarea art. 87 și 94 din legea de unificare administrativă, de greșita apli-

care a art. 1 din legea contenciosului administrativ și de omisiune esențială;

Având în vedere că acest mijloc de casare este privitor la respingerea punctului 4 din acțiune, prin care recurentul a cerut să i se recunască dreptul de proprietate asupra terenului din proces, respingere pe care Curtea de Apel o motivează că, deși recurentul, în calitate de proprietar riveran, are un drept de preemțiune asupra aceluși teren, totuși acel drept nu-l poate exercita decât potrivit normelor legale, cari nefiind îndeplinite, dânsul nu poate fi declarat proprietar asupra unui loc pe care nu l'a cumpărat încă;

Că, în desvoltarea acestui motiv, recurentul a susținut, că potrivit textelor de lege invocate, dânsul, ca proprietar riveran, avea un drept de preemțiune asupra porțiunii de teren rezultată din aliniere, drept de preemțiune care s'a transformat într'un drept de proprietate, prin manifestarea voinței sale de a cumpăra terenul, după ce Primăria fixase prețul, manifestare urmată chiar de depunerea prețului pe care acesta l'a și încasat, chestiuni asupra cărora Curtea a omis să se pronunțe; că, chiar dacă n'ar fi depus prețul sau n'ar fi convenit asupra lui, totuși dobânda dreptul de proprietate care derivă din lege numai prin manifestarea voinței de a cumpăra, rămânând ca justiția să fixeze prețul și condițiunile de plată; că dreptul său derivând din lege, a cerut instanței de contencios să i-l recunoască potrivit art. 1 din legea contenciosului administrativ;

Având în vedere că, potrivit art. 87 și 94 din legea comunelor urbane din 1894 și art. 219 din legea de unificare administrativă, porțiunile mici de terenuri neconstruibile, provenite din alinerea străzilor, se vând de primar prin bună înțelegere, pe baza planurilor de aliniere întocmite de Consiliul comunal, cari devin definitive în urma aprobării lor prin decret regal, dat pe baza avizului Consiliului tehnic superior; dacă proprietarul nu convine asupra prețului și condițiunilor, trebuie să se adreseze justiției, și numai dacă aceasta nu vrea să cumpere, administrația poate vinde terenul și altei persoane;

Că, din cele de mai sus rezultă că numai după ce planul de aliniere a rămas definitiv, terenurile arătate pot fi vândute de primar proprietarilor riverani și ca atare numai după aceasta proprietarii riverani își pot exercita dreptul lor de preemțiune;

Considerând că, prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel a stabilit în fapt că, planul de aliniere a rămas definitiv la 23 August 1926, că Primăria a fixat prețul terenului, iar recurentul și-a manifestat dorința de a-l cumpăra, depunând prețul fixat de Primărie, mai înainte de cea dată, mai înainte deci ca dreptul lui de preemțiune să se fi născut;

Că, recurentul neputându-și exercita dreptul său de preemțiune decât după ce planul de aliniere devenea definitiv, operațiunile anterioare săvârșite de Primărie și de recurent, fixarea prețu-

lui, oferta de cumpărare și depunerea prețului, ca unele ce trebuiau făcute posterior definitivării planului de aliniere, sunt inoperante;

Că așa fiind, bine a judecat Curtea de Apel când a decis că recurentul deși are un drept, totuși acest drept să și-l exercite potrivit normelor prevăzute în lege, neputând fi declarat proprietar asupra unui loc pe care nu l'a cumpărat încă și nu a săvârșit nici-o omisiune esențială;

Că, recurentul având numai un drept de preemțiune asupra terenului din proces, drept pe care Curtea i l'a recunoscut, dar neputând deveni proprietar asupra lui decât potrivit normelor legale, Curtea a făcut o justă aplicare a art. 1 din legea contenciosului administrativ, atunci când n'a recunoscut recurentului dreptul de proprietate asupra aceluși teren, astfel că și al doilea motiv de casare urmează să fie respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge ca nefondat recursul.

(Cas. III. Dec. Nr. 1011-1930).

NOTĂ. — Curtea de Apel a anulat ca ilegală, la cererea unui particular, deciziunea prin care Consiliul comunal Buzău a dispus vânzarea cu licitație publică a unui teren rămas din o aliniere. Cum această decizie administrativă a fost urmată de o serie de acte de executare, reclamantul a cerut prin acțiunea sa și anularea acestor acte, și anume: a) procesul verbal de ținerea licitației; b) o a doua deciziune a consiliului, prin care a autorizat pe primar să încheie actul de vânzare cu adjudecatorul; și în fine, c) contractul însuși de vânzare.

Curtea de Apel a anulat — odată cu prima decizie — atât procesul verbal de licitație, cât și decizia de autorizare pentru facerea contractului de vânzare; a respins însă cererea de anulare a acestui contract, ca inadmisibilă, fiind vorba de un act de gestiune.

Curtea de Casație — prin deciziunea de mai sus — confirmând soluția instanței de fond, argumentează în modul următor: bine Curtea de Apel a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a contractului de vânzare, întrucât instanțele de contencios administrativ, sunt instanțe de anulare, iar nu de plină jurisdicție. Ca atare, ele anulează actele administrative de autoritate, dar nu au căderea de a le reforma (înlocui cu propria lor hotărâre), și nici pe aceea de a anula actele de gestiune accesorii ale actelor administrative de autoritate.

Este incontestabil că instanțele de contencios administrativ nu pot decât anula, iar nu reforma (reface sau înlocui) actele administrative de autoritate sau de gestiune făcute de autoritățile publice cu călcarea legilor sau regulamentelor. Incompetența aceasta de a reforma, nu derivă însă din lipsa de plenitudine a jurisdicției acestor instanțe, după cum reiese din argumentarea de mai sus, ci din caracterul lor constituțional de organe ale Puterii Judecătorești. Ele nu pot reforma actele administrative supuse jurisdicției lor, pentru că nu pot, nici forma sau emite asemenea acte. Principiul separațiunii puterilor voeste ca organele administrative să facă acte administrative, iar organele judecătorești: acte sau hotărâri judecătorești.

Cestiunea contenciosului de reformare în opoziție cu contenciosul de anulare, nu se poate pune prin urmare

decât acolo unde este vorba, exclusiv, de atacarea actelor sau hotărârilor judecătorești de reformarea sau anularea lor. În acest sens instanțele de apel — în sistemul legislațiunii noastre — sunt instanțe de reformare, pe când instanțele de recurs sunt instanțe de anulare sau casare. Chiar când acestea din urmă — în cazuri, anume prevăzute de lege — evocă fondul, ele nu-și pierd caracterul lor, de instanțe de anulare, deoarece evocarea fondului e dată excepțional în căderea lor, în interesul facilitării judecăților, și numai întrucât hotărârile atacate cu recurs au fost anulate sau casate pentru motive de formă sau rea aplicațiune a legii.

În ce privește însă Curțile de Apel ca instanțe de fond în materie de contencios administrativ, ele nu pot fi socotite nici ca instanțe de anulare și nici de reformare a actelor sau hotărârilor judecătorești, ci constituiesc unicul grad de jurisdicție, de plină jurisdicție în această materie, deoarece: a) anulează actele administrative ilegale, obligând autoritățile să reformeze sau să înlocuiască ele însăși aceste acte; b) invită zisele autorități să execute acte administrative pe care le-ar fi refuzat, în mod arbitrar și ilegal, la cererea particularilor; în ambele cazuri aplică sancțiunea daunelor cominatorii pentru neexecutare și pot acorda daune-interese celor vătămați în drepturile lor.

Într'un cuvânt, Curțile de Apel — în materie de contencios administrativ — sunt instanțe de plină jurisdicție, spre deosebire de Curtea de Casație de sub regimul legii din 1912, care în exercitarea jurisdicției sale, ca atare, nu avea căderea să acorde daune-interese, acestea trebuiau cerute la Curtea de Apel; nu avea căderea nici măcar să anuleze actele abătute, ci numai să le declare ilegale. Putea totuși constrânge autoritatea, pe calea daunelor cominatorii, să anuleze ea însăși, să reformeze sau să înlocuiască actul declarat ilegal, ajungându-se astfel — pe această cale indirectă impusă de regimul constituțional de atunci — la același rezultat practic ca și astăzi: anularea actului ilegal și reîntrarea în legalitate.

Dacă prin urmare Curtea de Apel are astăzi plenitudinea jurisdicției în materie de contencios administrativ, fără nici o restricție, ea are competență să sfarme împreună cu actul administrativ și accesoriile sau măsurile lui de executare. E firesc, juridic și legal. De altfel, anularea acestor accesorii sau măsuri de executare — oricare ar fi natura lor — se operează de plin drept prin însăși anularea actului generator, cu care formează un tot.

În speță, atât deciziunea prin care s'a dispus facearea contractului, cât și acest contract însuși, constituiau față de terțiul reclamant un singur tot, un act administrativ de autoritate, independent de natura juridică a contractului de vânzare considerat în mod izolat ca act de drept privat. De sigur că anularea ori rezilierea acestui contract, ca obiect al unei acțiuni de drept comun, rezultând din raporturile juridice ale părților contractante, nu poate fi cerută la instanța de contencios administrativ, fiind vorba de un act de gestiune.

În speță însă nu era vorba de anularea sau rezilierea contractului de vânzare ca act de gestiune de drept civil, ci de anularea lui ca măsură de executare a unui act administrativ de autoritate, de a cărui soartă depindea și ființa lui juridică.

(Vezi Jurisprudența Română, Nr. 7. Anul 1931).

Recurs în anulare. — Hotărâri emanate dela organele administrative. — Inadmisibilitatea recursului.

Recursul prevăzut de art. 27 din legea Curții de Casație este admisibil numai în contra hotărârilor și actelor de jurisdicțiune ale Puterii judecătorești, iar nu și în contra hotărârilor și actelor emanate dela organele Puterii executive, cari deși îmbracă uneori caracterul unor hotărâri judecătorești, nu sunt însă mai puțin acte administrative de autoritate, atacabile ca atare pe calea contenciosului administrativ.

În această categorie intră și hotărârile date de Direcțiunea Casei Centrale a Asigurărilor sociale, această direcțiune nefiind decât un organ administrativ, iar nu un organ de jurisdicție.

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului:

Având în vedere că prin acest recurs, Societatea anonimă forestieră „Tomești“, a atacat deciziunea prin care Direcțiunea Casei Centrale a Asigurărilor Sociale, admitând apelul Direcțiunii Casei Cercuale de asigurări sociale din Lugoj, contra hotărârei consiliului de conducere al acestei Case, a condamnat pe numita societate să plătească cotizațiuni pentru asigurarea unor cărași pe cari îi întrebuința în întreprinderea sa forestieră;

Că prin cererea introductivă, recurenta declară că a făcut acest recurs pe temeiul art. 27 alin. 2 din legea Curții de Casație;

Considerând că prin acest text de lege se prevede că cererile în Casațiune pentru anularea hotărârilor, fie și nedesăvârșite și a actelor judecătorești de orice instanță, se vor putea face nu numai de Ministerul Justiției, dar și de părțile implicate, în cazuri anume determinate de lege.

Considerând că, din cuprinsul acestui articol, cum și din întreaga economie a legei Curții de Casație, rezultă, că pe calea extraordinară a recursului în anulare, nu se pot ataca decât hotărârile și actele de jurisdicție ale organelor puterii judecătorești, iar nu și actele emanate dela organele administrative, acestea neputând fi atacate în justiție decât pe calea contenciosului administrativ, și în cazurile prevăzute de legea specială în această materie;

Că, deși unele acte de autoritate ale organelor administrative îmbracă forma și caracterul unor hotărâri judecătorești, fie prin obligațiunea impusă de lege autorității administrative de a le motiva, fie prin instituirea căilor de atac ale apelului sau recursului erarhic, ele însă nu-și pierd prin aceasta caracterul de acte administrative, după cum nici organele administrative, care le dau, nu-și schimbă prin acest simplu fapt, calitatea lor de organe ale puterii executive;

Considerând că Direcțiunea Casei Centrale a Asigurărilor Sociale este necontestat un organ de autoritate pur administrativ, făcând parte integrantă din Ministerul Sănătății, Muncii și Ocrotirilor Sociale și deci din puterea executivă a Statului; că, prin urmare, deciziunile acestei Direcțiuni, date fie chiar pe calea apelului sau recursu-

lui erarhic, sunt acte administrative, iar nu hotărâri sau acte judecătorești în sensul art. 27 din legea Curții de Casație; că, în adevăr Directorul sau Capul administrației care dă atari decizii, nu lucrează ca organ al puterii judecătorești, ci rezolvă pur și simplu cereri de resortul administrației sale, ca suprem organ administrativ de control erarhic;

Că astfel fiind și întrucât în speță, deciziunea atacată cu recurs este un act administrativ, iar nu act judecătorec, urmează că recursul în anularea acestui act, pe temeiul art. 27 din legea Curții de Casație, este inadmisibil și se respinge ca atare.

Pentru aceste motive Curtea respinge recursul.

(Cas. III. Dec. No. 1152-1930).

X X X

Magistrat. — Ardeal. — Salarizare. Respectarea gradelor și salarizării acordate anterior legii org. Judecătorești. — Situația existentă la punerea în aplicare a legii. — Interpretare.

Prin dispozițiunea art. 143 din legea organizării judecătorești, prin care s'a prevăzut că, clasele și gradele conferite după legile anterioare, constituiesc drepturi câștigate și ca atare se vor respecta în ce privește titlurile și salarizarea nu se poate înțelege altceva decât menținerea situației existente în momentul promulgării legii de organizare judecătorească, în virtutea căreia un judecător de tribunal din clasa VI gr. III, obținute prin normativul adoptat mai înainte de Consiliul dirigent, primea salariul de prezident de Tribunal, iar nu de consilier de Curte de Apel.

Motive și considerente:

Asupra motivelor de casare, astfel formulate:

„Rea constituire a Curții, deoarece nu se putea constitui cu dl- consilier Panu, care își dăduse anterior părerea, și deci decizia e casabilă, în baza art. 30 legea Curții de Casație.

„Exces de putere, omisiune esențială și violarea art. 149 alin. I, legea organ. judecătorești, referitor la înțelesul acestui aliniat și în special a cuvântului: titlurile, Curtea de Apel dă un înțeles arbitrar acestui aliniat și neținând seama de voința legiuitorului, nici de scopul urmărit de el, fixează un înțeles restrâns cuvântului titlurile din acest aliniat, aceluși de „titlu onorific“, prin nesocotirea principiului drepturilor câștigate, la care se referă acest cuvânt, principiu care impune o cât mai largă interpretare.

„Omisiune esențială și violarea art. 149 alin.

II legea organ. judec., prin faptul că deși atât în scris, prin acțiunea principală și cea complimentară, cât și oral, a invocat acest aliniat, totuși Curtea nu se pronunță prin nici un cuvânt, nici asupra acestui mijloc de apărare decisiv numai prin el însuși, în aflarea adevăratei soluții juridice.

„Omisiunea esențială și violarea art. 317 alin. ultim din legea dela 1925 și a art. 36 din Constituție, prin faptul că deși am invocat aceste texte, documentând înțelesul lor, instanța de fond nu face nici măcar aluzie la ele, deși au un rol decisiv în cauză.

„Eroare grosieră de fapt, dacă Curtea, prin afirmația că legea nu a egalat titlul cu gradul efectiv, înțelege obiectul cererii mele, sau exces de putere, dacă a voit să susțină că nu ași fi avut gradul erarhic după legile ardelenene, — în ambele ipoteze decizia fiind casabilă, pe baza art. 30 punctul 3, legea Curții de Casație.

„Numai prin exces de putere, Curtea îmi aplică mie alin. IV. din art. 149, afirmând că „legea de organizare nu a menținut principiul înaintărilor în clase și grade, conform legiuirilor maghiare“, fiindcă eu am obținut asemenea clase și grade anterior, violând principiul drepturilor câștigate, referitor și la salarizarea prevăzută de legea de unificare pentru consilieri și în tot cazul de art. 5 din legea 4 dela 1893 și art. 40 din normele de salarizări ale Consiliului Dirigent.

„Omisiune esențială, prin faptul că deși am dovedit cu însăși rezoluția pusă pe petiția ce formează obiectul acestei acțiuni, că în ceea ce privește cererea referitoare la salariu, a fost admisă în principiu de dl- ministru al Justiției, On. Curte de Apel nu se pronunță deloc asupra acestui nou și decisiv mijloc de apărare.

„Exces de putere, prin greșita interpretare și aplicare a art. 320 din legea organizării judecătorești și violarea art. 16 alin. II din legea armonizării salariilor.“

Având în vedere că Curtea de Apel din Brașov, Secția I-a, a respins acțiunea în contencios administrativ, intentată de dl. Ilie D. Purdilă, judecător la Tribunalul Brașov, contra Ministerului de Justiție, pentru a i se recunoaște gradul de consilier de Curte de Apel, precum și a i se da retribuțiunea pe care o primește efectiv un consilier dela Curțile de Apel, pentru motivul că, având pe baza legilor în vigoare în Ardeal, anterior legeri de organizare judecătorească, clasa VI-a gradul III de salarizare, echivalent cu consilierii de Curte de Apel, urmează a i se respecta atât gradul de consilier de Curte de Apel, cât și salariul corespunzător unui consilier de Curte de Apel, potrivit art. 149 devenit art. 148 din legea de organizare judecătorească, prin care se prevede, că, clasele și gradele conferite după legile anterioare, constituie drepturi câștigate și se vor respecta în ce privește titlurile și salarizarea;

Că, pentru a respinge acțiunea în contencios,

Curtea de Apel argumentează că, prin expresiunea de drepturi câştigate, din textul legii de organizare judecătorească sus citat, nu se poate înţelege decât respectarea salarizării avute de magistrat în momentul promulgării legii de organizare judecătorească, iar nicidecum dreptul de a pretinde egalarea cu funcţiunea de consilier de Curte de Apel şi retribuţiunea salariului corespunzător acestei funcţiuni;

Având în vedere că, pe baza legilor organice existente în acea epocă, Consiliul Dirigent a stabilit norme de salarizare a tuturor funcţionarilor în genere, prin normativul pentru salarizarea, numirea şi încadrarea funcţionarilor de Stat Nr. 543 din 26 Iunie şi 1 Iulie 1919, publicată în Gazeta Oficială din Cluj Nr. 6970 din 25 Noembrie 1919, şi prin care toţi funcţionarii Statului erau împărţiţi în 11 clase, fiecare clasă la rândul său, fiind împărţită în mai multe grade de salarizare;

Că, înaintarea în clasă se putea face independent de funcţiune, iar înaintarea în gradaţiile de salarizare, potrivit art. 40 din normativul de salarizare mai sus amintit, se făcea în mod automat la trei ani;

Având în vedere că, potrivit acestor norme, recurentul în anul 1924, când s'a promulgat legea de organizare judecătorească, deşi judecător de Tribunal, se găsea în clasa VI gradul III de salarizare, cu salariul de bază lunar de 2500 lei;

Considerând că, deşi consilierii de Curte de Apel, după legea maghiară IV din 1863, erau în clasa VI de salarizare, care le rândul său mai avea trei gradaţii, totuşi la data când s'a promulgat legea de organizare judecătorească, situaţiunea lor era deosebită de aceea a magistraţilor de la instanţele inferioare, aflaţi în aceea clasă de salarizare;

În adevăr, cu ocazia alcătuirea bugetului pe anul 1921—1922, sporindu-se salariile magistraţilor, s'a căutat în acelaş timp să se egalizeze salariile magistraţilor, cari din punctul de vedere al erarhiei funcţiunilor ce îndeplineau, diferenţiau în salarii, chiar la instanţele de acelaş grad erarhic;

Că în acest scop, luându-se de bază salariile din vechiul Regat, care erau mai mari, după principiul stabilit de a se da un tratament egal tuturor consilierilor dela Curţile de Apel aflaţi în cl. VI, li s'au fixat la toţi salariul de bază lunar la 3200 lei;

Considerând că această măsură nu s'a luat însă şi pentru magistraţii din celelalte instanţe inferioare care se găseau în cl. VI gradul II şi III de salarizare, pentru care salariile de bază lunare au fost fixate la 2600 şi 2500 lei lunar, egale cu a Prim-preşedinţilor şi Preşedinţilor de Tribunale;

Având în vedere că acest sistem şi quantum de salarizare s'a menţinut prin bugetul anului 1924—1925, când s'a pus în aplicare legea de organizare judecătorească promulgată în Monitorul Oficial Nr. 136 din 26 Iunie 1924;

Considerând că prin art. 143 din această lege se dispune în adevăr că gradele şi clasele conferite prin legile anterioare, constituie drepturi câştigate şi se vor respecta în ce priveşte titlurile şi salarizarea, dar bine înţeles că prin salarizare nu se putea înţelege decât salarizarea existentă la acea dată şi care, după cum am văzut, era pentru recurenţi de 2500 lei lunar, deci inferioară aceleia a consilierilor dela Curţile de Apel, care era de 3200 lei lunar;

Că, legea de organizare judecătorească, promulgată cu decretul regal Nr. 1207 şi publicată în Monitorul Oficial Nr. 48 din 14 Aprilie 1925, menţinând prin art. 149 devenit azi 148, dispoziţiunile din art. 143 din legea anterioară, prin art. 320 devenit azi 318, abrogă atât tablourile de onorariile personalului judecătoresc din legea română de organizare judecătorească (vechiul Regat), cât şi orice alte tablouri de salarizare de clase şi grade ce s'ar găsi în vigoare în orice circumscripţie de Curte de Apel, iar până la întocmirea legii de armonizare a salariilor, acestea (adică salariile) vor fi cele stabilite prin ultimul buget, adică bugetul pe anul 1930;

Considerând că, prin acest buget, dealtfel ca şi prin bugetele anterioare, toţi magistraţii din Ardeal, care se găseau avansaţi în clasa VI, gradul III erau salarizaţi cu un salariu de bază de 2500 lei lunar, adică cu un salariu egal cu cel al Preşedinţilor de Tribunale, salariu pe care recurentul l'a şi primit mai departe, fiind dealtfel cel legal stabilit până la întocmirea legii de armonizare a salariilor;

Că astfel fiind, prin dispoziţiunea din legea de organizare judecătorească prin care s'a prevăzut că, clasele şi gradele conferite după legile anterioare, constituie drepturi câştigate şi se vor respecta în ce priveşte titlurile şi salarizarea nu se poate înţelege altceva, decât menţinerea situaţiunei existente în momentul promulgării legii de organizare judecătorească.

În adevăr, legea de organizare judecătorească spunea atunci şi acum prin art. 148, că asemenea clase şi grade nu se vor mai acorda în viitor şi numai magistraţii avansaţi pe loc la gradul de Preşedinte de Tribunal sau consilieri de Curte de Apel, în conformitate cu dispoziţiunile acestei legi, vor primi salariul gradului la care au fost avansaţi situaţiune în care nu se găsesc magistraţii având clase şi grade conferite după legile anterioare din Ardeal şi care nu pot pretinde nici situaţiune egală cu a magistraţilor avansaţi pe loc, potrivit legii de organizare judecătorească;

Considerând, pe de altă parte, că nici posterior legii de armonizare a salariilor, votată în anul 1927, nu s'a schimbat situaţiunea acestor categorii de magistraţi, ci dimpotrivă, ea a fost confirmată prin aceeaş menţinere de inferioritate faţă de magistraţii dela instanţele superioare;

În adevăr, Ministerul Justiţiei urmând in-

strucțiunile Ministerului de Finanțe procedează la încadrarea funcțiilor judecătorești mai întâi prin deciziunile Nr. 46.030/927 și 46.332/927, publicate în Monitorul Oficial Nr. 133 din 19 Iunie 1927 și apoi prin deciziunea Nr. 53.151 din 12 Iulie 1927;

Prin aceste decizii, stabilindu-se normele după cari urmau a se fixa tipurile de retribuțiune a sporurilor de salarii, după dispozițiunile legii de armonizare a salariilor, s'a avut în vedere salariile de bază avute în anul 1924—1927;

Considerând că prin art. II din legea pentru rectificarea bugetului general al Statului pe exercițiul 1927 și pentru plata sporurilor destinate îmbunătățirii situației materiale a funcționarilor publici — publicată în Monitorul Oficial Nr. 175 din 10 August 1927, — suspendându-se aplicarea legii de armonizare a salariilor, s'a menținut deciziunile Ministerului de Justiție Nr. 46.030/2 din 18 Iunie 1927 și s'a prevăzut că dispozițiile legii de armonizare a salariilor vor servi drept norme pentru stabilirea sporurilor ce se vor da funcționarilor publici, iar prin legea din 4 Aprilie 1928, publicată în Monitorul Oficial din 8 Maiu 1928, printr'un articol unic, s'a clarificat sensul și cuprinsul deciziunilor cu Nr. 46.030/2 din 1927, din legea dela 10 August 1927, arătând în mod expres că numărul acestor decizii se rectifică cu Nr. deciziunei 53.151 din 12 Mai 1927;

Considerând că prin toate aceste decizii, confirmate astfel de puterea legislativă și devenite lege, consilierii dela Curțile de Apel au fost încadrați în tipul de retribuțiune Nr. 21, împreună numai cu magistrații dela alte instanțe, cu salariul de bază în 1924—1927 de 3200 lei lunar;

Considerând că magistrații, care în anii 1924—1927, au avut salariul de bază lunar de 5200 lei, cum s'a aflat și recurentul, au fost încadrați în tipul XVII de retribuțiune, egal numai cu Președinții de Tribunal;

Că în asemenea condițiuni, este evident că recurentul nu poate pretinde nici salarizarea și situațiune egală cu consilierii de Curte de Apel și nici cu magistrații avansați pe loc la gradul de consilier de Curte de Apel, în conformitate cu dispozițiunile din legea de organizare judecătorească, astfel încât Curtea de Apel nu a comis nici un exces de putere și nici o violare de lege, atunci când a respins acțiunea în contencios, și astfel recursul fiind nefondat, urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. III. Dec. Nr. 1261 din 27 Sept. 1930).

INFORMAȚIUNI

COLECȚIA OFICIALĂ de Legi și Regulamente (art. 37 din Constituție). A apărut la Ministerul Justiției: 1923, Legi și Regulamente 120 lei; 1924, Legi și Regulamente 180 lei; 1925 Legi și Regulamente 180; 1926 Legi 150 lei; 1926 Regulamente 180 lei; 1927 Legi 150 lei; 1927 Regulamente 150 lei; 1928 Legi 80 lei; 1928 Regulamente 150 lei; 1929 Legi A. 180 lei; 1929 Legi B. 180 lei; 1929 Regulamente 150 lei; 1930 Legi A. 200 lei. Volumele se expediază la primirea recipisei administrației financiare prin care se constată că costul a fost făcut venit la art. 107 dn bugetul de venituri al Statului pe exercițiul 1931.

Judecătoria Mixtă Șimleul-Silvaniei Secția cf.

N-rul 1655-1931 cf. în rangul seriei Nr. 3250-930 cf.

Extract din publicațiunea de licitație

În cererea de executare făcută de următorul Frații Kovacs din Oradea contra urmăriților Szönyi Alexandra și soția n. Rác Etel repr. prin curatorul dr. Gurzău Mihail din Șimleul Silvaniei.

Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește jumătate parte din imobilele situate în comuna Halmășd circumscripția judecătorei mixte Șimleul-Silvaniei, cuprinse în cf. a comunei Halmășd Nr. coalei cf. 3415 Nr. topografic 223/a., pentru încasarea creanței de lei 22.055, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 16 Octomvrie, anul 1931, ora 15 p. m., la reședința judecătorei din Cal. Regele Ferdinand Nr. 8, ușa 2.

Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât 75% din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătorec 10 la sută din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 Legea LX:1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX:1881; § 21 Legea XL 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit (§ 25 LXI 1908).

Data în Șimleul Silvaniei, la 11 luna Iulie anul 1931,
ss. D. C. Meseșlan șef jud. ss. C. Milko dir. de cf.

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca gheața
Mai eficient ca gheața
Mai sănătos ca gheața**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUZOMECANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” S^ocietate Anonimă

Depozit de cauciucuri.
Piese de schimb și accesorii
Str. Reg. Maria 10
Telefon 2-16 (Cluj)

**Reprezentanța
generală:**

Garaje, benzină și ulei.
Atelier de reparațiuni
Cal. Dorobanților 18.
Telefon 4-89 Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor

Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland
renumitele uzini a lui General Motors